

Μικρές ιστορίες ετεροτοπίας

ΕΤΕΡΟΤΟΠΙΑ

 ΑΝΟΙΚΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Μικρές ιστορίες ετεροτοπίας

// 82 μικροδιηγήματα

 ΑΝΟΙΚΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

www.openbook.gr

Επιμέλεια έκδοσης: Γιάννης Φαρσάρης

ISBN 978-618-5444-30-3

Τα μικροδιηγήματα που προέκυψαν από το ανοικτό **Εργαστήρι Μικροδιηγήματος** που διοργάνωσε διαδικτυακά το *Αλληλέγγυο Σχολείο της Ετεροτοπίας*, με εισηγητή τον *Γιάννη Φαρσάρη*, το διάστημα Οκτωβρίου – Δεκεμβρίου 2021.

Εικόνα εξωφύλλου:

Ευλογραφία των Best & Leloir Andrew από το βιβλίο *Vie privée et publique des animaux*, Paris: Hetzel, 1867

(Ελεύθερη πνευματικών δικαιωμάτων) [Πηγή: www.archive.org]

Η συλλογή *Μικρές ιστορίες ετεροτοπίας* διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY-NC-ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά δημιουργού – Μη εμπορική χρήση – Όχι παράγωγα έργα]

ΟΚΤΩ ΜΕΣΗΜΕΡΙΑ ΣΑΒΒΑΤΟΥ

Ένα καλοκαιρινό βράδυ συναντήθηκα τυχαία με έναν νέο κόσμο και μαγεύτηκα. Η ετεροτοπία, σύμφωνα με τη Wikipedia, είναι μια έννοια που επεξεργάστηκε ο φιλόσοφος Michel Foucault για να περιγράψει συγκεκριμένους πολιτιστικούς, θεσμικούς και διανοητικούς χώρους που είναι με κάποιον τρόπο «άλλοι»: ενοχλητικοί, με ένταση, ασύμβατοι, αντιφατικοί ή μετασχηματιστικοί. Οι ετεροτοπίες είναι κόσμοι εντός κόσμων, που καθρεφτίζουν αλλά συγχρόνως προκαλούν αναστάτωση σε ό,τι είναι εκτός.

Η *Ετεροτοπία* είναι ένας χώρος πολιτισμού, πολιτικής και αλληλεγγύης στην καρδιά της Θεσσαλονίκης που, εκτός των άλλων, προσφέρει ανοικτά μαθήματα για όλους. Σε αυτό το Αλληλέγγυο Σχολείο εντάχθηκε το διαδικτυακό Εργαστήρι Μικροδιηγήματος, που καιρό στριφογύριζε στη σκέψη μου. Αυτονόητα το Εργαστήρι θα ήταν ανοικτό στη συμμετοχή —χωρίς προϋποθέσεις— αλλά και χωρίς οικονομικό αντίτιμο, όπως όλα τα μαθήματα της Ετεροτοπίας. Οκτώ σαββατιάτικα μεσημέρια κράτησε το νοητικό ταξίδι μας στον κόσμο της υπερ-μικρής αφηγηματικής φόρμας, μέσα από ανάγνωση και ανάλυση ιστοριών μικρομυθολογίας, αλλά και απόπειρα συγγραφής μικροδιηγημάτων. Εκατόν είκοσι οκτώ άνθρωποι από κάθε γωνιά της Ελλάδας (μερικοί εξ αυτών και από την Ευρώπη), συμμετείχαν συνολικά σε ένα πρωτόγνωρο ψηφιακό μοίρασμα ιδεών και συναισθημάτων.

Ο δημιουργικός αυτός κύκλος ολοκληρώνεται με την ελεύθερη κυκλοφορία της παρούσας συλλογής επιλεγμένων μικροδιηγημάτων που προέκυψαν από το Εργαστήρι μας.

Τις πιο θερμές ευχαριστίες μου στη συγγραφέα **Έρση Σωτηροπούλου** και στην ερευνήτρια της μικρομυθοπλασίας **Δήμητρα Ι. Χριστοδούλου** για την πολύτιμη ζωντανή συμμετοχή τους στο Εργαστήρι. Την απεριόριστη ευγνωμοσύνη μου στον **Μίλτο Τόσκα** και στον **Θοδωρή Κατή** από την Ετεροτοπία, που αγκάλιασαν εξ αρχής την ιδέα και συνέβαλαν στο να γίνει πράξη. Μα το χειροκρότημα ανήκει δικαιωματικά στους συμμετέχοντες που πειραματίστηκαν και μας χάρισαν τις εμπνευσμένες λέξεις τους.

Η δυνατή εμπειρία από το Εργαστήρι μας έδειξε πως ένας νέος κόσμος γεννιέται μέσα στις ιδιαίτερες συνθήκες της πανδημίας: Ένας κόσμος ετεροτοπίας που, παρότι είναι άυλος ψηφιακός, μπορεί ταυτόχρονα να είναι και ανοικτός, συμμετοχικός, μα προπάντων δημιουργικός.

Αυτός ο κόσμος είναι δικός μας κι εκεί θα συναντιόμαστε.

Γιάννης Φαρσάρης

Διεύθυνση: Ίωνος Δραγούμη και Πτολεμαίων 42, Θεσσαλονίκη - **Τηλ:** 2310251033

Ιστοσελίδα: www.eterotopia.gr | **Facebook:** [Ετεροτοπία / Eterotopia](#)

ΕΤΕΡΟΤΟΠΙΑ

Έτος 2010. Μια παλιά ιδέα αρκεί για να ανατρέψει τη δική μας καθημερινότητα και ευελπιστούμε και πολλών ακόμα. Ο Μισέλ Φουκώ εισάγει την έννοια της Ετεροτοπίας και καιρό μετά ξεκινά το δικό μας ταξίδι σε αυτή. Μια ομάδα νέων, αγανακτισμένη σχεδόν από τον ατομικισμό ιδρύει στην καρδιά της Θεσσαλονίκης ένα χώρο πολιτικής, πολιτισμού και αλληλεγγύης.

Όλοι και όλες εμείς που συμμετέχουμε στην ΕΤΕΡΟΤΟΠΙΑ, θέλουμε απέναντι στο κυρίαρχο λόγο, να αντιτάξουμε τα δικά μας προτάγματα. Απέναντι στην εμπορευματοποίηση της τέχνης και την κατανάλωση της διασκέδασης, αλλά όχι και απέναντι στην ίδια τη διασκέδαση, να δημιουργήσουμε, να πειραματιστούμε να εκθέσουμε και να εκτεθούμε. Ενάντια, στο πρότυπο της κοινωνικής αδιαφορίας και αδράνειας, να πληροφορηθούμε, να συζητήσουμε, να δράσουμε. Ενάντια στο μοτίβο της αποξένωσης και του μοναχικού δρόμου, να συλλογικοποιήσουμε τις αγωνίες και τα όνειρά ένας. Στόχος μας, η Ετεροτοπία να λειτουργήσει ως ένας χώρος συνάντησης, συζήτησης, δημιουργίας, έκθεσης.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΕΤΕΡΟΤΟΠΙΑΣ

Έτος 2012. Τα «Μαθήματα για Όλους» αρχίζουν να παίρνουν σάρκα και οστά. Μέσα στην περίοδο της κρίσης, το αλληλέγγυο σχολείο της Ετεροτοπίας επιλέγει να δώσει τη δική του απάντηση εκκινώντας μαθήματα για μαθητές/μαθήτριες που οι ίδιοι ή οι οικογένειες τους αντιμετωπίζουν οικονομικές δυσκολίες. Σε καμία περίπτωση δεν επιδιώκουμε να υποκαταστήσουμε το κράτος, ούτε να αποσιωπήσουμε τις ανεπάρκειες του. Οργανώνουμε όμως την εξυπηρέτηση των αναγκών μας θέλοντας παράλληλα να δώσουμε ένα διαφορετικό χαρακτήρα στην εκπαίδευση, με έμφαση στο μαθητή και τη μαθήτρια, ενισχύοντας τη συμμετοχικότητα και τη δημοκρατία στην εκπαιδευτική διαδικασία.

Το αλληλέγγυο Σχολείο της Ετεροτοπίας αποτελεί ιδρυτικό μέλος (2015) του Δικτύου Αλληλέγγυων Σχολείων. Σήμερα, στο αλληλέγγυο σχολείο πραγματοποιούνται μαθήματα ενισχυτικής διδασκαλίας λυκείου, προετοιμασία για πανελλαδικές εξετάσεις ΓΕΛ/ΕΠΑΛ, μαθήματα ξένων γλωσσών, εκμάθηση ελληνικών σε πρόσφυγες και μετανάστες καθώς και σημαντικός αριθμός εργαστηρίων σχετικά με την τέχνη και τον πολιτισμό.

Επειδή θεωρούμε ότι ειδικά σήμερα η πρόσβαση στη γνώση, την τέχνη, τον πολιτισμό, πρέπει να γίνεται με ίσους όρους ανεξαρτήτως χρώματος, ηλικίας και καταγωγής! Η Ετεροτοπία λοιπόν μας έδειξε ένα κόσμο γεμάτο εμπειρίες και χρώματα, το δικό μας κόσμο. Και μας χωράει όλους/ες!

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΤΕΡΟΤΟΠΙΑΣ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΤΕΡΟΤΟΠΙΑΣ

ΜΙΚΡΟΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Συλλογικό έργο

Ηλέκτρα Αναγνώστου

ΤΕΧΝΗ/ΕΝΤΟΣ

Όσο οι μύτες τους ξεκολλούσαν και το πρόσωπά τους στρογγύλευαν και πάλι, κατάλαβε ότι μαζί είχαν εφεύρει τον κυβισμό.

Μαριάννα Αναστασοπούλου

ΠΕΡΑΣΜΑ ΣΤΑ ΜΕΓΑΛΕΙΑ

Σηκώθηκε από το κρεβάτι και φόρεσε τη χακί στολή του. Με αργές κινήσεις καρφίτωσε πάνω τα διακριτικά και τα μετάλλια που του είχαν απονεμηθεί για τους παλιούς αγώνες. Στάθηκε όρθιος μπροστά στον καθρέφτη και κοίταξε τον εαυτό του. Έμεινε να κοιτάζει αρκετή ώρα ακίνητος το είδωλό του. Μουρμούρισε χαμηλόφωνα με μια δόση νοσταλγίας «ελευθερία». Έπειτα φόρεσε τα παπούτσια του και κατέβηκε στη μεγάλη αίθουσα του γηροκομείου.

Κίμων Αξαόπουλος

Η 69ΛΕΞΗ ΔΕΣΜΕΥΣΗ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Ρώτησε κάποτε μια Ελευθερία ελευθερίων ηθών κάποια ελευθερία που κυκλοφορούσε ελεύθερη αν ήξερε πόσες ελευθερίες έχει ο άνθρωπος συνολικά.

Η απάντηση κεραυνοβόλα: όσες και οι δεσμεύσεις του. Τα πάντα γύρω μας πορεύονται σε διττή μορφή: φωνή-σιωπή, μέρα-νύχτα, ζωή-θάνατος. Το ένα δεν μπορεί να υφίσταται χωρίς το άλλο.

Έντρομη η Ελευθερία μας θυμήθηκε τη δέσμευση των 69 λέξεων κι έβαλε βιαστικά τελεία στο παρόν δοκίμιο.

Αγνή Αρετάκη

ΤΙΜΩΡΙΑ

Ο όρος ανείπωτος αλλά σαφής. Μη μαθευτεί ποτέ τίποτα. Από λαχτάρα χάιδεψα την φωτογραφία του στο κινητό μου χαράματα και ήχησε. Ο ήχος αυτός έσβησε 8 χρόνια έρωτα.

Ευγενία Ασλανίδη

ΜΑΝΑ ΜΟΥ!

- Γιατί άργησες;
- Η μάνα μου...
- Σ' έπαιρνα, όλο μιλούσες.
- Η μάνα μου...
- Το κορόιδο περιμένει.
- Η μάνα μου...
- Θα σου πω τίποτα για τη μάνα σου.
- Πέθανε.

Μαρκέλλα Βαρουδάκη

ΕΡΩΤΑΣ

Εάπλωσε δίπλα σε αυτό το ξένο σώμα, και για μια στιγμή, πριν κλείσει τα μάτια, φαντάστηκε πως αυτός δεν ήταν ξένος, πως οι δυο τους ήταν ένα σώμα, μία ζεστή ανάσα μία φωτιά. Κι όπως κοιμόταν στην αγκαλιά του, που της ανήκε, για μια στιγμή ονειρεύτηκε πως ήταν ξαπλωμένη δίπλα σε ένα ξένο σώμα.

Σταμάτης Βασίλαρος

ΕΙΚΟΣΟΛΕΠΤΟ

Ρακένδυτος -ξαπλωμένοι στο πεζοδρόμιο- το ξαναβλέπει.

- Ίδιες και οι δύο πλευρές.

- Τι είναι αυτό;

- Μια περιουσία! Σπίτι, φαγητό, αγκαλιές...

Αλλοίμονο. Κατέρρευσε όταν ο ειδικός έδειξε την συγκόλληση στην περιφέρεια.

Μαριανίνα Βεντούρη

Ο ΔΟΥΛΟΣ

Ο νεαρός Αίσωπος ανέβαινε τον κεντρικό δρόμο της Φρυγίας ρακένδυτος και αποκαμωμένος. Όπου κι αν ζήτησε δουλειά, του βρόντηξαν την πόρτα. Όσο κι αν ζητιάνεψε, τον αγνόησαν.

Ο ήλιος έκαιγε. Είδε μια γούρνα στην άκρη του δρόμου και βούτηξε το κεφάλι του να δροσιστεί. Ύστερα, ξαπλώθηκε κάτω απ' τον ίσκιο μιας σικιάς.

Εκείνη την ώρα, ένα ποντίκι διέσχισε τον δρόμο και γυρίζοντας στιγμιαία έβγαλε έναν διαπεραστικό ήχο. Τότε, ένα μικρότερο ποντικάκι έτρεξε προς το μέρος του και μπήκαν μαζί στο μαγαζί με τα σιτηρά.

Τα ζώα μιλάνε και συνεννοούνται μεταξύ τους όπως κι εμείς, σκέφτηκε. Κι αν μιλάνε, σαν τί μπορεί να λένε;

Νικόλας Βιολάρης

ΤΑΜΠΑ ΒΑΥ 84

Την έφερε ξημερώματα στην φωλιά του. Την ξάπλωσε. Της έκανε έρωτα σαν άγριο ζώο της ζούγκλας ενώ δάγκωνε τα παγωμένα χείλη της.

Βικτωρία Βουδουράκη

ΧΙΟΝΑΤΗ

Η Χιονάτη πήρε μισή πιρουνιά από την λαχταριστή μηλόπιτα που της προσέφερε η προϊστάμενή της. «Χαρούμενη Ημέρα Ευχαριστιών!», αναφώνησε η τροφαντή ενδυματολόγος Σούζαν, με λίγα γραμμάρια λιγότερης στρυφνότητας από όση συνήθως απηύθυνε στα καλλιγράμμα μοντέλα του οίκου Μπρατέλλι. Τα μάτια της ήταν κολλημένα στον λιγνό λαιμό της μορφοσιάς, καθώς η μπουκιά με το δηλητήριο κατακυλούσε στον ανυποψίαστο οισοφάγο της Χιονάτης. Χωρίς αμφιβολία, η γευστική έκπληξη θα την έπνιγε σε λίγα λεπτά με την δόλια γλυκύτητά της. Όλα αυτά θα γίνονταν έτσι ακριβώς, αν η Σούζαν δεν είχε συλληφθεί μισή ώρα νωρίτερα για απόπειρα ανθρωποκτονίας με αρσενικό σε διπλανή πολιτεία.

Αχιλλέας Γεωργίου

ΤΙ ΕΧΕΙΣ ΝΑ ΧΑΣΕΙΣ;

Τον ρώτησαν: «Δεν φοβάσαι να χάσεις;»

Αυτός χαμογέλασε...

Ήρθε στον κόσμο χωρίς τίποτα.

Ήξερε ότι θα φύγει χωρίς τίποτα.

Αρα δεν είχε τίποτα να χάσει.

Αναστασία Γιτοπούλου

ΑΠΟΓΡΑΦΗ

Επώνυμο... Όνομα...

Όνομα πατέρα... (Αχ ρε πατέρα!) Όνομα μητέρας...

Διεύθυνση...

Τηλέφωνο...

ΑΦΜ...

ΑΜΚΑ...

Λες να μου ζητήσουν ύψος και βάρος; Στο θολό τζάμι βλέπω ένα στραβό χαμόγελο να καρφισώνεται στην θέση που είναι το στόμα. Πρέπει να το καθαρίσω.

Σπουδές...

Ανώτατες... (Μάλιστα. Τέλεια.)

Οικογενειακή κατάσταση... Επιλογές... Κλικ.

Άγαμος/η

Έγγαμος/η

Διαζευγμένος/η

Χηρεία

Άλλο

Δήμητρα Γκιντίδου

ΑΝΘΡΩΠΑΚΙΑ

Το θαύμα έγινε στον Όλυμπο. Στις κορφές του ερωτεύτηκαν η συνετή, ουράνια Αθηνά με τον παθιασμένο, γήινο Διόνυσο. Στο γάμο αυτή κρατούσε δώρο κουκουβάγια κι αυτός σταφύλια. Στο χορό εκείνη μετρούσε βήματα κι εκείνος χοροπήδαγε ξέφρενα.

Η ένωσή τους έφερε το ανθρωπάκι. Μισό πνεύμα, μισό λάσπη. Το πέταξαν στη γη. “Βρες μόνος σου τον τρόπο επιστροφής”, είπαν.

Το δύστυχο παιδεύεται έκτοτε. Σέρνεται στο χώμα, ανυψώνεται στον αιθέρα. Το κατασπαράζουν ένστικτα το γιατρεύουν τεχνικές.

Στο διάβα του ανηφόρες κι αγκάθια. Θα φτάσει;

Βασιλική Γκλινάβου

ΠΡΟΣΦΟΡΑ!

Πωλούνται σε τιμή ευκαιρίας ενθύμια ανεκπλήρωτου έρωτα. Δε θα γίνονται επιστροφές.

Κατερίνα Γραμματικού

ΠΕΡΙΘΩΡΙΑ

Είχε πάθος με την Γραφή. Το χέρι του περνούσε με μανία πάνω στο Σώμα του κειμένου. Υπολόγισε τα περιθώρια.

Πήρε τον χάρακα. Χάραξε μια γραμμή ανάμεσα στα στήθη. Θα έγραφε πόσες στιγμές την αγαπούσε. Έγραφε γρήγορα. Η ορμή του νου έβαζε μισές λέξεις να γράφονται μπαίνοντας στο δεξι περιθώριο τώρα. Τράβηξε πρόχειρα άλλη γραμμή να ξεχωρίζουν τα νέα όρια.

Το Σώμα μικραίνει όσο η στιγμή της κορύφωσης πλησίαζε.

Μαρία Δασκαλάκη

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Κι όσο σε περίμενα, μικραίνα.

Αλίκη

Κανέλλα Δημάκου

ΣΕ ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ

Κοιτάζω το απέραντο γαλάζιο, τον ήλιο που λαμπυρίζει στη θάλασσα, στη χρυσή άμμο και βλέπω εσένα, εμένα, την αέναη ροή Σε νοιώθω στον αέρα. Τι όχι;

Χρυσούλα Δημαρέλου

Η ΑΔΙΕΞΟΔΗ ΦΥΓΗ ΤΗΣ ΜΙΚΡΗΣ ΛΟΡΑΣ

Προχωρούσε αμέριμνη γυρίζοντας από το σχολείο. Ένωσε ένα χέρι να την τραβάει κοντά του. Της έκλεισε το στόμα. Ένα χέρι. Αυτό θυμάται μόνο. Μετά σκοτάδι. Αγωνία. Βιασμός. Κλάμα. Ουρλιαχτό.

Δεν ξέρει πόσος χρόνος πέρασε. Δεν γνωρίζει πια τι είναι. Γυναίκα ή παιδί. Βλέπει την πόρτα ανοιχτή. Της την δείχνει και της λέει να φύγει.

- Είσαι ελεύθερη!

Τον κοιτάει. Κοντοστέκεται και κλείνει την πόρτα.

Βασιλική Δημητρίου

ΛΟΓΙΑ ΑΝΕΙΠΩΤΑ

- «Γιατί γράφεις ποίηση;»
- «Επειδή είμαι δειλή»

Χρυσή Ευσταθίου

ΤΟ ΧΑΡΙΣΜΑ

Σήμερα έπρεπε να παρευρεθώ στην εκταφή του πατριού μου. Η οσμή, δεν έμοιαζε καθόλου με αυτόν. Δεν ξέρω αν βρισκόμουν στον σωστό τάφο, είχα χρόνια να έρθω. Η ερώτηση του εκταφέα με ξάφνιασε. Είστε παναθηναϊκός; Του απάντησα αρνητικά και με ρώτησε αν μπορούσε να πάρει τη σημαία της ομάδας. Δεν είχα ιδέα για τη σημαία.

Θυμήθηκα πως ο μόνος τρόπος επικοινωνίας με τον πατριό μου ήταν να μιλάμε για τα ποδοσφαιρικά. Όχι ότι εγώ ήξερα, απλά συμφωνούσα. Τις λίγες φορές που ήρθε να με δει στο πανεπιστήμιο, με ρωτούσε αν ακόμα είμαι βαμμένος πράσινος. Φυσικά, του έλεγα εγώ. Μπράβο αγόρι μου. Πανάθα! μου έλεγε.

Έτσι και με τον θείο μου. Κάθε φορά που ήθελα να πάω με το ταξί του στο χωριό της μάνας, λίγο πιο έξω από την Καλαμάτα, συμφωνούσα μαζί του πως η πιο παθιασμένη ομάδα είναι η Μαύρη Θύελλα. Δεν έχει

λεφτά η ομοσπονδία αγόρι μου αλλιώς θα παίρναμε πρωταθλήματα, μου έλεγε. Και δώστου αναλυτικές περιγραφές των αγώνων.

Πάντα θυμάμαι τους μεγάλους ανθρώπους να λατρεύουν και να φανατίζονται με κάποιο χρώμα. Εγώ πάλι ήμουν φανατικός με το κορμί της Δ. και λάτρευα τη γεύση της.

Αργότερα αποδείχτηκε πως ακόμα και αυτή, είχε πράσινες πεποιθήσεις ενώ μέσα της ήταν βαθιά σκοτεινή.

Ποτέ δεν κατάλαβα την έλξη των χρωμάτων και τη χρησιμότητά τους. Πάντως με το λευκό μου μπαστούνι, πολλές φορές έχω την αίσθηση πως ζωγραφίζω.

Στρατονίκη Ζαρμποζάνη

ΜΙΛΑ ΜΟΥ

Μη νιώθεις άσχημα που μ' ερωτεύτηκες. Μίλα μου. Σε νιώθω. Κι εγώ ερωτεύτηκα κάποτε.

Γεωργία Καγιούλη

ΕΡΩΣ

Περί - εργο!!!

Ηδονική Αναβολή...

Τι Ομορφιά! - Τι Ψέμα!

Να Ζεις!

Παρεμπιπτόντως...

-Β.Σ.-

Κωνσταντίνος Καζανάκης

ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΣΗ

- Οι δυο μας χορέψαμε τανγκό στο μπαλ μασκέ, έτσι δεν είναι;
- Χμ, μπορεί. Αλλά πώς είσαι τόσο σίγουρος; Ούτε καν σου μίλησα!
- Μα από αυτά που δεν μου είπες...

Γεωργία Καλπαζίδου

ΛΟΓΟΣ ΕΡΩΤΙΚΟΣ

- «Για πάντα, αγάπη μου, δικός σου», της είπε.

- «Αιώνια στο πλάι σου, ψυχή μου», του είπε.

Λόγια του α-έρως.

Καλλιόπη Καλποδήμου

ΤΟ ΠΥΚΝΟ ΠΑΡΟΝ

- Λατρεύω την ποίηση!
- Λατρεύω το χάζεμα...
- Αγαπώ το λιόγερμα!
- Αγναντεύω την αυγούλα!
- Με τρελαίνει η σιωπή...
- Με τρελαίνουν οι άνθρωποι!
- Νοσταλγώ το παρελθόν!
- Αδημονώ για το μέλλον!
- Πού θα βρεθούμε, είπαμε;
- Στο πυκνό Παρόν.

Κίκι Καραϊσκού

ΕΡΩΤΑΣ

"Ζωή μου μη φεύγεις". Με ανατριχιάζει η σπαρακτική φωνή σου. Κρυώνω. Κοιτάζω γύρω. Το συρτάρι γράφει 202. Νεκροτομείο. Αχ! ζωή μου.

Φανή Κεχαγιά

Η ΜΟΝΑ ΛΙΖΑ ΤΟ 'ΣΚΑΣΕ

Ο υπεύθυνος ασφαλείας αναρωτιέται πώς στο διάολο οι κάμερες δεν έπιασαν το σκασμένο πεντάχρονο να ζωγραφίζει τον τοίχο. Γι' αυτά τα ξυλάγγουρα της Όλιβ μπορεί να χάσει τη δουλειά του.

Στο υπόγειο, ο νυχτοφύλακας απολαμβάνει το κολατσιό και τη ζαβολιά του. Θα συνταξιοδοτηθεί ήσυχος. Η Μόνα Λίζα έχει πια πόδια να φύγει από αυτό το καταθλιπτικό μέρος, η δυσκοίλια γκριμάτσα της ίσως γίνει χαμόγελο.

Αλεξάνδρα Κλιάφα

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

«Τον λάτρευα. Έκανα διαμάντι από την τέφρα του για να τον κουβαλώ πάντα πάνω μου» είπε κι έδειξε το δακτυλίδι της. Τότε είδε το περιδέραιο.

Έφη Κοσματοπούλου

ΣΤΟ ΤΕΛΩΝΕΙΟ

- Τι έχετε να δηλώσετε;
- Δηλώνω ότι τα ανθρώπινα μέλη που θα βρείτε μέσα στη βαλίτσα μου δεν είναι δικά μου.

Ιωάννα Κρασανάκη

ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

Ο κοντορεβυθούλης δεν άντεχε άλλο τη ζωή στο σπίτι του στην πόλη και αποφάσισε να πάει σε ένα χωριό να ζήσει. Πήρε μαζί του τα ρεβύθια από το ντουλάπι της κουζίνας και έφυγε αφήνοντας ίχνη πίσω του με τα ρεβύθια για να μπορεί να επιστρέψει... Όμως χάθηκε στο δάσος. Ξαφνικά βλέπει ένα κορίτσι με κόκκινο σκουφάκι να μαζεύει λουλούδια.

- «Γεια σου» λέει ο κοντορεβυθούλης. «Πώς σε λένε;»

- «Δεν έχω όνομα» του απαντά η κοκκινοσκουφίτσα. «Εσένα πώς σε λένε;»

- «Δεν έχω όνομα» απαντά ο κοντορεβυθούλης. «Θέλεις να πάμε στον κήπο του Τζακ να σπέρνουμε μόνο κοντές ρεβ...» Τέλος χρόνου!

Μαρία Κυπραίου

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Ή το κάνεις ή δεν το κάνεις. Η απόφαση πάρθηκε αμέσως. Μπήκε στην δράση, έβγαλε εισιτήρια με το πλοίο χωρίς επιστροφή. Το πρώτο βήμα έγινε.

Μαρία Λεμεσού

ΚΑΙ ΜΑΖΙ ΚΑΙ ΧΩΡΙΑ / ΑΓΓΕΛΙΑ

"Ενοικιάζονται (μαζί και χώρια) ισόγειο για καντίνες, γραφεία 128 τ.μ. (υπάρχει επικοινωνία μεταξύ των δυο αν ενοικιαστούν μαζί)"

Τέλεια. Ενθουσιάστηκε. Βρέθηκε επιτέλους, τόπος και για τους δυο. Μα τα χαλάσανε στο deal.

- Basta ρε φίλε, τόσα δεν μου ζητήσανε ούτε στο Α΄ Νεκροφανείο.

Εύη Λιναρδή

ΝΥΧΤΑ ΣΟΚ

Τον περίμενε. Την αγκάλιασε βιαστικά. Κάθησε στη γωνιά του. Να μιλά στο κινητό. Σύγκρουση για τρεις. Το πρωί σιωπή. Της άφησε τη βότκα.

Ειρήνη Λόκα

Η ΣΥΝΕΔΡΙΑ

Χωρίς αυτή θα ήμουν ένα άσχημο πτώμα στο ισόγειο μιας πολυκατοικίας. Θα ακούγονταν τσιρίδες που δεν τις μπορώ. Θα υπήρχε αίμα. Θα έκλαιγαν άνθρωποι. Μπορεί. Για λίγο. Επίσης μπορεί να υπήρχε και κάποιο γράμμα. Ή μάλλον όχι. Είναι συνηθισμένο. Θα υπήρχε μισή λίστα μισής ζωής και πάρα πολλές υποχρεώσεις. Μπορεί κάποια άπλυτα πιάτα, κάτι αδιάβαστα βιβλία και μερικά αρώματα. Συγγνώμη ξεχάστηκα. Όλα αυτά αν δεν την συναντούσα.

Μαρία Λούη

ΑΥΤΟΨΙΑ

Ο έρωτας σκορπά τα βέλη σαν το δώρο που δίνουν στα παιδιά μετά το πάρτι και γυρνάει μ' άδεια φαρέτρα. Είναι που δεν ξέρει σημάδι.

Αθανάσιος Μανιόπουλος

ΣΤΗΝ ΙΔΙΑ ΦΥΛΑΚΗ

Απείχαμε μόλις πέντε βήματα· πέντε γαλαξίες. Κι όμως γυρίζαμε γύρω απ' τον ίδιο ήλιο.

Μια μέρα δε σηκώθηκε ποτέ απ' το στρώμα.

Ευγενία Μαρή

ΚΡΙΣΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑΣ

- «Έχετε καμία σχέση με τον συγγραφέα;»
- «Μόνο τη σκέψη για έγκλημα!»
- «Ήταν ψευδώνυμο το δικό του. Τσιριμώκο τον έλεγαν κανονικά.»

Γεωργία Μαυρογιάννη

ΤΟ ΜΠΑΡ

Η Λίζα πήγε στο μπαρ στις 10:30. Ήταν άβαφτη, ατημέλητη με τα μαλλιά της πιασμένα αλογοουρά. Φορούσε ένα φούτερ, μια φόρμα, και αθλητικά παπούτσια. Ένα μωβ φουλάρι ήταν πάντα το αγαπημένο της αξεσουάρ. Περπατούσε γρήγορα, σχεδόν μηχανικά. Το μυαλό της ήταν σε μια αναπάντητη κλήση που δέχτηκε στις 8:30. Χαιρέτησε τους θαμώνες και πήγε και έκατσε στο μπαρ. Παρήγγειλε ένα λευκό κρασί. Περίμενε τη φίλη της τη Δώρα που θα ερχόταν στις 11:00. Ο Παύλος είδε το πεσμένο μωβ φουλάρι και έτρεξε να το μαζέψει. Κοντοστάθηκε για λίγο, αλλά αποφάσισε να της το δώσει. Πήγε στο μπαρ, κάθισε στο διπλανό σκαμπό και μόλις η Λίζα τον είδε ξαφνιασθηκε. Κοιτάχτηκαν στα μάτια...

- «Λίζα σου έπεσε το μωβ μαντήλι» της είπε και της το έδωσε.

Την ήξερε.

Λίζα Μικέλη

ΑΝΟΙΞΗ

Στέκεσαι πάντα εκεί και με περιμένεις στο κατάστημα δίπλα στη στάση του τραμ. Φοράς ολόμαλλο παλτό, κασμιρένιο κασκόλ και τουϊντ σακάκι από μέσα. Μάτια γαλανά, χείλη σαρκώδη, ευθυτενής και πανέμορφος... στη σκέψη σου χαμογελώ... Πού είσαι όμως; Σε ψάχνω μα δεν υπάρχουν ανάμεσα στις τόσες φιγούρες... όλοι φορούν ποπλίνες και ζέρσεϊ, κάνει κρύο όμως. Απελπισμένη συνειδητοποιώ ότι μπήκε η ανοιξιάτικη κολεξιόν...

Νίκος Μισαηλίδης

ΕΡΩΤΑΣ

Για πολύ καιρό καιγόταν από πάθος, μέχρι που πήγαν μαζί στην θάλασσα και μόλις γύρισαν μπήκε στο ψυγείο.

Αγγελική Μπεμπλιδάκη

ΉΤΑΝ ΑΛΗΘΙΝΟ ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΓΟΒΑΚΙ;

- Και έζησαν αυτοί καλά.

Αλήθεια, στην αρχή όλα πήγαν καλά.

Το βασιλόπουλο κλείνοντας πολλά στόματα, που την κατηγορούσαν για χωριάτισσα και φτωχή, την παντρεύτηκε με τιμή και δόξα.

Αυτή το μόνο που ήθελε, ήταν ένας άνθρωπος που θα την αγαπούσε. Που θα την έβγαζε από τις στάχτες που ζέσταιναν μέχρι τότε το κορμί και την ψυχή της.

Αλλωστε τον αγάπησε κι αυτή. Ζούσε ένα όνειρο τυλιγμένη στην αχλή της αγκαλιάς και της αγάπης του.

- Μετά έζησαν αυτοί καλά;

- Μετά, αυτοί έζησαν στην αληθινή ζωή.

Ζαφείρης Μπέσος

ΣΤΟ ΠΑΓΚΑΚΙ

- Πού θες να πάμε;
- ...
- Μα γιατί δεν μιλάς;
- ...
- Πες μου και σε πάω όπου θες!
- ...
- Αφού το ξέρεις μάτια μου, αυτός ο κόσμος είναι πολύ μικρός για
εμάς τους δυο...
- ...τους τρεις...

Γιώργος Μπρούμας

ΜΑΤΙΑ ΚΑΘΡΕΦΤΕΣ

Παράξενα αντικείμενα οι καθρέφτες. Μέσα στα μάτια της, μας βλέπω ευτυχισμένους. Γύρω μας όλα είναι θολά· έχουν την ασάφεια της ακουαρέλας.

Ελένη Νάνου

Η ΠΡΟΣΜΟΝΗ

Πέρασαν τόσα λεωφορεία χωρίς να γράφουν προορισμό. Γύρισα την πλάτη για να φύγω, ώσπου άκουσα να έρχεται. Είχα ξεχάσει που ήθελα να πάω, μα ήξερα ότι θα πήγαινα σωστά.

Ευγενία Νικητίδου

ΔΡΟΜΟΙ ΞΕΑΘΛΙΩΣΗΣ

Ο Όλιβερ Τουίστ ξύπνησε απ' το πολικό ψύχος της Αθήνας. Τι να σου κάνουν και οι εφημερίδες. Το παγκάκι το σπίτι του και η σακούλα όλο το βιος του. Έβγαζε κάνα φράγκο ψάχνοντας στα σκουπίδια ή κάνοντας καμιά αγγαρεία σε συνεργεία. Από τότε που τό 'σκασε είναι στον δρόμο. Δεν την πάλευε άλλο με τους παλιομαλάκες εκεί μέσα. Και μετά, βέβαια, τα ίδια σκατά. Τον πλησίασε, ευγενικός, καθωσπρέπει, θα δουλεύεις για μένα, τίποτα δεν θα σου λείπει, θα σε προστατεύω. Τον σκότωσε. Καλύτερα μόνος του και στον δρόμο, να έχει το κεφάλι του ήσυχο.

Καλλιόπη Νικητίδου

ΞΕ ΕΠΑΦΗΣ

Ερωτεύτηκα παράφορα άνθρωπο χωρίς πρόσωπο.

Νομίζω θα τον αναγνώριζα αν τον συναντούσα ξανά.

Κυριάκος Οικονομίδης

ΑΝΑΙΣΘΗΣΙΟΛΟΓΟΣ

- «Νίκο, έρχεσαι; Φοβάμαι, πάλι αυτή με κοιτάει στα μάτια»
 - «Μαρία, μην κάνεις τίποτα! Τα λέμε σε λίγο στο σπίτι»
- Ήδη τα μωρά κοιμόνταν από ώρα, αυτή, άντεξε λίγο ακόμα.

Ιωάννης Παλαμάς

ΣΧΕΣΕΙΣ;

Χέρι - χέρι διασχίσαμε τα καλοκαίρια των πραγμάτων. Όμως υπάρχουν κι άλλες εποχές.

Δόμνα Παντελίδου

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ "ΚΑΛΗ"

- Καλημέρα!
- Γεια...
- Καλησπέρα!
- Αντίο...
- Καληνύχτα!
- Τα ξαναλέμε αύριο...

Άννα Πάου

Ο ΛΥΚΟΣ

Η λύκος κουρνιασμένος στην κουνιστή πολυθρόνα της γιαγιάς ξεφυλλίζει το εικονογραφημένο παραμύθι με τις γυαλιστερές σελίδες και τις χρωματιστές εικόνες.

[...]

Πεδίον του Άρεως, περασμένη η ώρα και το αγόρι με το μαύρο φούτερ στέκεται στην ίδια γωνία κρυμμένο πίσω από τις πικροδάφνες. Τρώει τα νύχια του, τα χέρια του τρέμουν. Τα γόνατα του έχουν λυθεί. Από την απέναντι πλευρά η νεαρή με το κόκκινο τζάκετ εμφανίζεται. Το βήμα της γρήγορο. Κάτι του βάζει στη χούφτα και τον σφίγγει δυνατά. Αύριο, της λέει

[...]

Η κοκκινοσκουφίτσα με το καλάθι της τραγουδά ανέμελη στο δάσος. Το τραγούδι της μεταμορφώνεται σε ουρλιαχτό. Ο λύκος ήταν ζωντανός.

Θεοδώρα Παπαγεωργίου

ΑΠΟ ΑΓΑΠΗ

- Σ' αγαπώ. Πεθαίνω για μια σου λέξη, είπε.
- Σ' αγαπώ, είπα. Ίσως πάλι όχι, είναι δύο λέξεις. Σκέτο αγαπώ. Ή ακόμα καλύτερα σκέτο πεθαίνω.

Πάυλος Παπαδόπουλος

ΑΠΟΔΡΑΣΗ ΕΝΤΟΣ ΟΡΙΩΝ

- Καλώς ορίσατε κύριε Χ. Στο κελί υπάρχουν διάσπαρτοι γρίφοι 69 λέξεων έκαστος που θα πρέπει να λύσετε ώστε να εκτίσετε την ποινή σας. Μπορείτε να επικοινωνείτε με τους συγκρατούμενους σας με κάθε μέσο, όμως η συζήτηση έχει όριο τις 69 λέξεις. Έχετε κάποια ερώτηση;

- Έχει βγει ποτέ κανείς από δω μέσα;

- Δε μπορώ να σας απαντήσω, ολοκληρώθηκαν οι 69 λέξεις μας, καλή τύχη.

Αριάδνη Παπαδοπούλου

Η ΛΙΣΤΑ ΜΟΥ

Να μην ξεχάσω...

Τυρί πικάντικο, ώριμα ροδάκινα και κρεμ καραμελέ!

Ελένη Παπατζίκη

ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ ΤΗ 22 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1872

Πολυαγαπημένε μου φίλε, πόσο πολύ μου έλειψες. Αναπολώ συχνά, ειδικά τον τελευταίο καιρό, τα ταξίδια που κάναμε. Βομβάη, Καλκούτα, Χονγκ Κονγκ και πόσα άλλα. Τι μοναδικές περιπέτειες περάσαμε μαζί! Φέτος, όπως καταλαβαίνεις, λόγω πανδημίας δεν πρόκειται να το κουνήσω ρούπι από εδώ. Μαζευόμαστε που λες όλη η παρέα τα Σάββατα και τα λέμε. Έλα κι εσύ. Σε περιμένουμε με ανυπομονησία. Σου στέλνω το λινκ: Openbook. Εισηγητής είναι ο κύριος Γιάννης Φι. Οτιδήποτε άλλο βρεις αλλού, είναι κατώτερο των προσδοκιών μας.

Σε χαιρετώ, Φιλέας

ΥΓ. Γύρω στις 12:00 ξεκινάμε. Θυμόμαστε τα παλιά και σχεδιάζουμε καινούρια...

Μαρία Πασλή

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΡΟΣΦΥΓΙΑ

Όταν πέθανε ο Ρωμαίος στο Αγκριτζέντο της Σικελίας οι ντόπιες συνέχιζαν να κατακρίνουν την Ιουλιέτα ακόμα και χήρα μαυροφορεμένη. Κανένας δεν την πίστεψε όταν έλεγε πως πέθανε από νοσταλγία, ακούγοντας κάποιο τραγούδι του Βορρά. Λέγανε πως ήρθε κάποιος απ το Βένετο ίσως και τον μαχαίρωσε. Καπουλέτο τον έλεγαν ή κάτι τέτοιο. Εξ άλλου ποτέ στα είκοσι χρόνια που έμειναν εκεί δεν τους αποδέχτηκαν. Είχαν λείει παράξενες συνήθειες, περίεργη γλώσσα που δεν ανήκε στις γνωστές τους διαλέκτους και διάβαζαν και βιβλία. Μέχρι για μαγεία τους υποψιάστηκαν. Τα παιδιά τους, μερικά χρόνια αργότερα μπάρκαραν και δεν γύρισαν ποτέ πίσω.

Ερωφίλη Πατεράκη

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΔΕΙΠΝΟ

Εκείνος στο λάπτοπ. Εκείνη στο κινητό. Κάποτε τα σ' αγαπώ δεν σταματούσαν.

- Θα μαγειρέψεις;
- Δεν παραγγέλνουμε;

Γιώργος Περπιρόγλου

ΠΑΡΑ ΔΟΝ' Τ ΠΡΕΑΧ

- Φυσική;
- Μηδέν.
- Βιολογία;
- Ούτε καν.
- Ο μπαμπάς;
- Δεν μιλιέται.
- Παραμιλάει ακόμα για την δόση;
- On and on. Την Μαντόνα που μιλάει για το cancel culture την ξέρεις;
- Φίλα με επι-τέλους!

Δέσποινα Πιλάτη

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

Ένας λύκος στο δάσος συνάντησε την Χιονάτη, που τον πήρε αιχμάλωτο στο παλάτι της.

Οι επτά νάνοι όμως τον λυπήθηκαν και κάλεσαν τον κυνηγό μεταμφιεσμένο σε γιαγιά.

Ο κυνηγός φίλησε την Χιονάτη και εκείνη κοιμήθηκε για πάντα.

Οι επτά νάνοι επιτέλους ελεύθεροι άφησαν ελεύθερο και τον λύκο ο οποίος έτρεξε γρήγορα στο σπίτι του γιατί είχε αφήσει τα τρία γουρουνάκια να ψήνονται στον φούρνο.

Μαρία-Σοφία Ποταμίτη

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ξεκίνησα από το 0 κι ανέβαινα

Ξεκίνησες από το 3 και κατέβαινες

Είναι κοντά οι αριθμοί είπες.

Δάκρυσα, γέλασες.

Η αφαίρεση μας συν-χώρισε.

Ευαγγελία Πουλιάση

ΜΑΥΡΟΣ ΕΡΩΤΑΣ

Ο κόμης ξαφνικά πέθανε. Εκείνη με την βοήθεια του μπάτλερ εραστή του, ετοίμασε την πιο σκληρή τελετή. Κόλλισε το αναπηρικό της καρότσι στο ασανσέρ και χάθηκε ανάμεσα στον 139 με 140 όροφο.

Γιώργος Σαμαρόπουλος

ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΟ

Την πρωτοείδα σε συνάντηση ποιητών.

Την ερωτεύτηκα κεραυνοβόλα.

Την ξαναείδα στην επόμενη.

Δεν μπορούσα να πάρω τα μάτια μου από πάνω της.

Όταν διάβασε την ιστορία της, τη λάτρεψα για το χιούμορ της.

Την προσέγγισα φιλικά στο facebook.

Ο κορονοϊός μόλις είχε χτυπήσει.

Την έπεισα να συναντηθούμε σ' ένα καφέ.

Με πλησίασε.

Είχε πρασινοκαφέ μάτια.

Ευτυχώς έβγαλε τη μάσκα.

Αγαλμα με αλαβάστρινο δέρμα, στο φως της δύσης, δίπλα στη θάλασσα.

Μύριζε υπέροχα.

Ανέπαφη χειραψία.

Καθίσαμε στο τραπέζι.

Αντισηπτικό στα χέρια.

Έπιασε τον κατάλογο και διάλεξε.

Αντισηπτικό με γρήγορο τρίψιμο των χεριών.

Ο σερβιτόρος έφερε τους καφέδες.

Ήπιε μια γουλιά.

Αντισηπτικό πάλι.

Της χάρισα ένα βιβλίο.

Το άνοιξε το είδε.

Αντισηπτικό.

Της έδωσα ένα στυλό και το βιβλίο της.

Μου το αφιέρωσε.

Αντισηπτικό.

Γουλιά καφέ.

Αντισηπτικό.

Τρεις ώρες μετά το καφέ και το παραλιακό περπάτημα η ατμόσφαιρα μύριζε αντισηπτικό.

Κι όμως ήταν τόσο ωραία.

Ανέπαφη συνάντηση.

Με είχε φτιάξει το αντισηπτικό η απλά ήμουν ερωτευμένος;

Αντισηπτικό.

Ανέπαφη Καληνύχτα.

Αντισηπτικό.

Που καιρός για αντισυλληπτικό.

Αντισηπτικό.

Ειρήνη Σιδέρη

ΟΧΙ ΑΛΛΑ ΔΑΚΡΥΑ

Βροχεροί καιροί, χωρίς μία ηλιαχτίδα. Άνθρωποι ήρθαν και έφυγαν. Αυτή απόμεινε μια γεροντοκόρη με σαράντα γάτες. Έρωτας και αυτός!

Χρυσούλα Σκλαβενίτη

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

Τον συνάντησα λοιπόν τον έρωτα.

Ήρθε ένα φθινοπωρινό βράδυ μετά από μια μέρα καταιγίδας, δίπλα στη θάλασσα κι ενώ ο άνεμος σήκωνε τα κύματα βουνό.

Ήρθε και στάθηκε μπροστά μου, χαμογέλασε, χωρίς να τολμά να με κοιτάξει στα μάτια κι άγγιξε τα χείλη μου αμήχανα, σχεδόν με φόβο. Κι εκείνη τη στιγμή, ξύπνησε ξαφνικά Το φιλι. Σαν πεταλούδα που ελευθερώθηκε από το κουκούλι της, ολόλαμπρη, πολύχρωμη, δυνατή. Έκλεισα τα μάτια μου κι εκείνη με τα τεράστια φτερά της με σήκωσε ψηλά στον αέρα, στροβιλίστηκα στις δίνη του ανέμου, με ταξίδεψε μέσα σε σύννεφα, μου χάρισε το φως της ξαστεριάς και με προσγείωσε απαλά μέσα σε μια αγκαλιά.

Μια αγκαλιά που μου φάνηκε τόσο οικεία που με τρόμαξε. Μια αγκαλιά δυνατή. Άνοιξα τα μάτια μου. Ο έρωτας με φίλησε τώρα δυνατά, σταθερά.

Ήταν εκεί, δεν είχα να φοβηθώ τίποτα πια.

Ελένη Σουφλήρη

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΧΟΡΟΣ

Ήταν ένας, δυο, ήταν τρεις, κανείς δεν ξέρει, κανείς δεν τους μέτρησε. Ήταν γεροδεμένοι, ήταν μικροσκοπικοί, κανείς δεν έδωσε σημασία σε αυτό. Ήταν όμως με το χαμόγελο στα χείλη και μία λαβωματιά στην καρδιά και χόρευαν κρατώντας ένα κόκκινο γαρύφαλλο με επικεφαλής του χορού μία ξανθιά, όμορφη κοπέλα. Αυτή όλοι την παρατηρούσαν και ήθελαν να χορέψουν μαζί της μέχρι να ξεψυχήσουν, την Ελευθερία.

Άννα Σπάρταλη

ΑΝΤΕΚΔΙΚΗΣΗ

Περπατούσε γρήγορα κάνοντας διάλειμμα ν' αδειάσει το κεφάλι του· όμως εκείνη είχε καρφωθεί μες το μυαλό του και του έκανε σκηνές. Αναλογίστηκε τους αρχικούς τους στόχους. Ο χαρακτήρας της νευρικός και ανυπόμονος δεν εξυπηρετούσε πια τις μύχιες παρορμήσεις του. Καλύτερα να την αλλάξει· ή και να την ξεφορτωθεί.

Γύρισε αποφασισμένος στο γραφείο του, έψαξε τη σελίδα είκοσι τρία όπου είχανε πρωτοσυναντηθεί και την αφαίρεσε απ' όλη την διήγηση.

Δημήτρης Σπυρόπουλος

ΦΤΙΑΣΙΔΩΜΕΝΗ ΣΙΩΠΗ

Ήμασταν και οι δύο γνωστοί στη μικρή κοινωνία. Δικαστής εγώ, δικηγόρος αυτή, παντρεμένη. Ήμουν σίγουρος όταν την είδα πως θα έμπλεκα μαζί της και όλα που με κόπο έχτισα θα τα γκρέμιζα με μια κλοτσιά.

Η ηδονή, η σάρκα που σιγοκαίει το κορμί μας έσβηνε στη διπλανή πόλη σε ένα φτηνό ξενοδοχείο φορώντας και οι δύο περούκες. Της βγάσαμε και τα κορμιά μας πάλευαν σαν θηριά στο κρεβάτι. Ξάφνου ένα βράδυ μπαίνει στο δωμάτιο για να τακτοποιήσει η καθαρίστρια. Μας βλέπει γυμνούς, με τις περούκες πεταμένες στο πάτωμα. Έκλεισε την πόρτα, πέταξε τα ρούχα της και χώθηκε πεινασμένα ανάμεσά μας...

Κατερίνα Σταματελάτου

Η ΤΑΡΙΧΕΥΣΗ

Πήγε στην μάνα του χορτάτος και έμεινα αφάγωτη τρεις μέρες.

Κατερίνα Σταμνά

LIVING ROOM

Όταν τον πρωτοαντίκρισε είπε μέσα της: Αυτόν τον άνδρα τον θέλω! Τα χρόνια πέρασαν. Μέσα της ακόμη αυτόν θέλει. Εκείνον τον άνδρα, όχι αυτόν που αντικρίζει σήμερα.

Βάνια Σύρμου

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

- Καθρέφτη καθρεφτάκι μου, λέγε λοιπόν! Πώς σου φαίνομαι τώρα;
- Για να πω την αλήθεια, προτιμώ την Μητριά που ήσουν από την Χιονάτη που κατάντησες!

Φωτεινή Τέντη

ΓΟΒΑΚΙΑ

- Βασίλισσά μου! Είσαι η βασίλισσά μου, πόσες φορές να στο πω; Ολόκληρο παλάτι έχεις, τι σε πάνει κάθε τόσο και παίρνεις τους δρόμους;

- Ήθελα να αγοράσω...

- Τι;

- Ήθελα να βγω, να πάρω...

- Τι να πάρεις; Τι! Ό,τι θέλεις, στο φέρνω.

Εκείνος γονατιστός καθάριζε τις γρατζουνιές στα γυμνά της πόδια.

- Αν δεν σε γύριζα πίσω, θα πάθαινες μεγάλη ζημιά. Λοιπόν, λέγε! Πού πήγαινες πάλι;

Η γυναίκα κοίταξε το πόδι της. Οι πληγές από τα κομμένα δάχτυλα είχαν θρέψει εδώ και χρόνια.

- Μια χαρά είμαι, είπε. Πάω να μαγειρέψω κάτι.

Προχώρησε κουτσαίνοντας.

- Να μου φέρεις ένα καινούργιο ζευγάρι παντόφλες, σε παρακαλώ.

Βανέσσα Τουζλούκωφ

Ο ΚΗΠΟΣ

Κάθε βράδυ επέστρεφε. Εκείνη, χλωμή, ψυχρή κι ασάλευτη μέσα στις σκιές.

Ψαχούλεψε την τσάντα του αμήχανα.

Σφυροκόπημα.

Ελένη Τοψαχαλίδη

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ «ΚΑΚΙΑΣ» ΜΗΤΡΙΑΣ

Κάνεις δεν σκέφτηκε ποσό άδικα μου φέρθηκε η ζωή. Υστέρα από το χαμό του πρώτου μου συζύγου, μια γυναίκα μόνη με δυο κόρες. Κατάφερα να παντρευτώ ξανά, ανέχτηκα την κόρη του και την λατρεία που της είχε. Μετά το θάνατό του την φορτώθηκα και την είχα να πιστεύει σε μαγείες. Προσπάθησα να την κάνω ανεξάρτητη, να της δείξω την αλήθεια, άλλωστε όνομα, χρήμα και ομορφιά είχε. Ενώ οι κόρες μου, χωρίς τίποτα, ανίκανες μαθήσεως και άσχημες, ο γάμος ήταν η μόνη διέξοδος. Εγώ την φρόντισα και εκείνη στερησε την τύχη από τις αδερφές της. Ποιο το έγκλημα μου;

Μαρία Τσιλιμπόνη

ΈΝΑΣ ΑΓΩΝΑΣ ΣΙΚΕ

Το δάσος βούιξε. Ο λαγός θα διαγωνιζόταν σε έναν αγώνα δρόμου άνευ προηγουμένου με την χελώνα. Στην αφετηρία τα στοιχήματα παίρνουν και δίνουν. Σιγουράκι η νίκη του λαγού. Η απόδοση τεράστια αν πετύχεις το ακριβές κλάσμα του δευτερολέπτου που θα τερματίσει ο λαγός. Η αλεπού συγκεντρώνει τα στοιχήματα. Το πιστόλι εκπυροσκορτεί. Ο λαγός γίνεται καπνός από το πρώτο κιάλας λεπτό. Ο αετός από ψηλά μεταφέρει την έκβαση. Ξάφνου ο λαγός σταματά, κάνει πως ψευτοκοιμάται. Η χελώνα τον προσπερνά. Έτσι τα είχαν συμφωνήσει οι τρεις τους. Η ιδέα ήταν της αλεπούς. Ένας αγώνας σικέ. Η χελώνα χαίρεται την νίκη της. Ο λαγός ονειρεύεται το μερίδιό του. Η αλεπού ρε παιδιά που εξαφανίστηκε;

Αγγελική Τσοράγλου

Η ΜΑΤΑΙΩΣΗ

Έσβησε τη μηχανή. Ανέβηκε βιαστικά τη σκάλα με το τριαντάφυλλο στο χέρι. Έφυγε τρέχοντας, ποδοπατώντας το ματωμένο τριαντάφυλλο.

Πέρσα Τσουπάκη

ΕΡΩΤΑΣ

Ερωτεύτηκαν παράφορα. Όλοι τους ζήλευαν. Η αγάπη τους δυνάμωνε. Ψέματα. Την σκότωσε. Ήταν πολύ έξυπνη για την βιτρίνα που ήθελε να φτιάξει.

Ελένη Φλογερά

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΤΟΥ ΝΟΥ

- Καλημέρα μαμά!

- Καλώς την κόρη μου!

Έτρεξα και σ' αγκάλιασα, σε φίλησα, σου χάιδεψα τα μαλλιά.

Δευτερόλεπτα μετά, σκοτάδι.

- Ποια είσαι εσύ; με ρώτησες.

Γεωργία Φωτακοπούλου

ΕΡΩΤΑΣ

Το καλοκαιρινό αεράκι την έκανε να ανατριχιάσει, έριξε το σακάκι του στους ώμους της. Εκείνη σκεπάστηκε με την κουβέρτα, χειμώνιασε γρήγορα.

Αγγελική Χαλίμ

ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΣΑ ΝΑ ΚΑΝΩ ΤΙΠΟΤΑ

Με τα ρούχα ακόμα της υπηρεσίας, κάθισα σ' ένα παγκάκι έξω από το τμήμα. Έλεγα και ξαναέλεγα στον εαυτό μου:

«Δεν μπορούσα να κάνω τίποτα, ήταν πάρα πολλοί».

Όλο το σκηνικό, κουβάρι στο μυαλό μου. Η φασαρία, η κοπέλα να κραυγάζει για βοήθεια, το αγόρι αιμόφυρτο ξαπλωμένο στον δρόμο.

Δικαιολόγησα τον εαυτό μου. Μου έδωσα δίκιο, δεν μπορούσα να κάνω τίποτα. Θα σκοτωνόμουν. Γύρισα σπίτι.

Έκτοτε, δεν ξαναέφερα στο νου αυτό το σκηνικό. Μόνο κάποιες φορές, έρχεται στον ύπνο μου ο Παύλος και μου δίνει το μαχαίρι που του πήρε τη ζωή.

Φταις, μου λέει.

Ζωή Χατζηγεωργίου

ΠΟΡΤΟΚΑΛΙ ΜΕΡΕΣ

Πρώτα είδα το σώμα σπασμένο. Σγουρά μαλλιά, στρουμπουλά μέλη, τσακισμένη ραχοκοκαλιά. Από κάποιο μνημείο ξεκόλλησε σκέφτηκα. Μετά πρόσεξα το σημείωμα κάτω από τη φαρέτρα:

Τόσες απεχθείς γυναικοκτονίες μου φόρτωσαν, για καμία δεν έφταιγα.

Έρωτας

Τον συμπόνεσα. Χαλασμένα μυαλά συντηρούν σε βάρος του σεξιστικές πίπες. Δεν παλεύεται!

Γιάννα Χατζηιωάννου

ΕΡΩΤΑΣ ΕΠΟΧΙΑΚΟΣ

Το φως του ήλιου πλαϊνό, φθινοπωρινό. Κατακαλόκαιρο στα μάτια μου εσύ!

4η πρωινή και 37 πρώτα λεπτά. Άναψε-σβήσε το φως πάντα εκεί!

Μαρίνα Μιχαήλ Χρηστάκη

ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ!

Επιτέλους! Κατέβηκε από τον πίνακα και τον ρώτησε αν ποτέ τη βαρεθεί. Εκείνος διαμαρτυρήθηκε. Αν συμβεί, εκεί θα ξαναγυρίσω, είπε.

MakunPhaedrus

69

Ο Οκταβιανός δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί κανένας απ' όσους πήγαιναν σ' αυτή την πόλη δεν ήθελε να γυρίσει πίσω στην Ρώμη. Πήγε μόνος του να δει τι συμβαίνει. Όλα ήσυχια.

Την νύχτα όμως, στα στενά σπίτια με τους αργαλειούς, πάνω στα μετάξια, όλοι γιόρταζαν την ελευθερία του έρωτα και οι κατακτητές ήταν δέσμοι της γαλλικής συνταγής.

Η πόλη διαφυλάσσει ακόμη το μυστικό στις πινακίδες των αυτοκινήτων της.

Η ΣΥΛΛΟΓΗ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΤΕΡΟΤΟΠΙΑΣ

ΕΚΔΟΘΗΚΕ ΣΕ ΨΗΦΙΑΚΗ ΜΟΡΦΗ
ΤΟΝ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟ ΤΟΥ 2022 ΜΕ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ ΤΟΥ ΓΙΑΝ
ΝΗ ΦΑΡΣΑΡΗ ΚΑΙ ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΣΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ ΥΠΟ
ΑΔΕΙΑ CREATIVE COMMONS (BY-
NC-ND) ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΟΙΚΤΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

